

[Prima Pagină](#) > ... > [Proceduri Judiciare](#) > [Cauze Civile](#) > [Obținerea Probelor](#) > Spain

Obținerea probelor

Conținut furnizat de

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Sarcina probei

Pentru ca un drept să fie recunoscut în fața unei instanțe, trebuie să fie furnizate probe pentru faptele invocate. Aceasta presupune recurgerea la o activitate procedurală, ale cărei etape și termene sunt reglementate.

Părțile care participă la procedură trebuie să dovedească faptele pe care le invocă și pe care își întemeiază pretențiile. Prin urmare, reclamantul trebuie să furnizeze probe ale faptelor invocate în cererea sa, în timp ce pârâțul trebuie să poată fi în măsură să dovedească fapte prin care să împiedice, să anuleze sau să atenueze eficacitatea juridică a faptelor invocate în cerere.

Partea care are sarcina probei suportă consecințele prejudiciabile ale lipsei de probe. Astfel, dacă, atunci când trebuie să se pronunțe hotărârea sau o decizie similară, partea nu a dovedit faptele pe care le invocă, instanța îi va respinge pretențiile. Pentru a imputa lipsa de probe cu privire la un anumit fapt oricăreia dintre părți, instanța va ține seama de ușurința cu care fiecare parte poate dovedi faptul respectiv.

Este esențial ca toate persoanele care doresc să recurgă la judecată să analizeze în prealabil șansele lor de a putea dovedi ceea ce afirmă, pentru a evita pierderea de timp și de bani (cheltuieli judiciare) dacă nu sunt în măsură să facă acest lucru. În acest scop, este necesar ca acestea să dețină câteva cunoștințe, chiar dacă foarte generale și de bază, cu privire la normele care reglementează etapa probatorie a procedurii.

1.1 Care sunt regulile privind sarcina probei?

În legislația spaniolă, etapa probatorie este reglementată prin [capitolele V și VI de la titlul I, volumul II \(articolele 281-386\) din Codul de procedură civilă](#) (Legea 1/2000 din 7 ianuarie 2000). Codul de procedură civilă conține observații generale privind probele în secțiunea XI din introducerea (cunoscută, de fapt, sub denumirea de preambul) care pot prezenta interes pentru orice persoană ce dorește să afle modul în care legiuitorul spaniol reglementează etapa probatorie a procedurii. Anumitor proceduri li se aplică norme speciale privind obținerea probelor, diferite de normele generale, cum ar fi cele care implică minori sau relații de familie. Anumite legi care protejează drepturile consumatorilor sau ale grupurilor ce pot fi supuse discriminării, precum lucrătorii, atribuie sarcina probei cu privire la anumite fapte părții adverse – angajatori etc. – ([Decretul legislativ regal nr. 1/2007 din 16 noiembrie 2007 de aprobare a textului reformat al Legii generale privind protecția consumatorilor și a utilizatorilor](#) și [Legea nr. 15/2022 din 12 iulie 2022, care se referă la egalitatea de tratament și la nediscriminare](#)).

Probele pot fi obținute, de asemenea, la instanța de al doilea grad de jurisdicție, dacă acestea se limitează la probe care au fost respinse în mod eronat sau care nu au putut fi obținute la instanța de prim grad de jurisdicție din motive care nu sunt imputabile reclamantului. Totuși, Curtea de Apel poate interoga întotdeauna minorii în cadrul procedurilor familiale.

1.2 Există reguli privind exceptarea anumitor fapte de la sarcina probei? În ce situații? Există

posibilitatea de a prezenta probe pentru a dovedi că o anumită prezumție legală nu este valabilă?

În mod tradițional, se face distincție la nivel teoretic între dovedirea faptelor și dovedirea legii deși, în realitate, legea nu este o chestiune care trebuie dovedită, întrucât aceasta trebuie să fie cunoscută de către judecător. O excepție este legea străină, a cărei dovedire ar putea fi necesară. Proba legii străine este reglementată de [Legea privind cooperarea judiciară internațională în materie civilă](#), conform căreia judecătorul poate solicita rapoarte cu privire la o chestiune care ține de legea străină, în mod normal prin intermediul autorității centrale spaniole. În cazul în care legea străină nu este dovedită, poate fi aplicată legea spaniolă, deși judecătorul va face uz de această competență doar în circumstanțe excepționale.

Nu este necesar să se dovedească fapte care sunt complet și general cunoscute sau fapte cu privire la care părțile sunt de acord, cu excepția cazurilor în care obiectul procedurii este mai presus de controlul părților; cu alte cuvinte, procedurile referitoare la capacitatea juridică a persoanelor, filiație, căsătorie și minori.

Prezumțiile prevăzute de lege exonerează partea care beneficiază de prezumție de obligația dovedirii faptului prezumat. În cazul unor astfel de prezumții, proba contrară este admisă, cu excepția cazului în care acest lucru este în mod expres interzis prin lege. Presumțiile prevăzute de lege includ deținerea în comun a bunurilor și a sumelor achiziționate de oricare dintre soți sau de ambii soți după căsătorie, cu excepția cazului în care se poate demonstra că acestea aparțin în mod exclusiv unuia dintre soți, prezumția că soții locuiesc împreună și prezumția că o persoană dispărută trăiește până la momentul în care este declarat decesul acesteia.

Ca regulă generală, lipsa de răspuns a pârâtului la cererea introductivă și neînfățișarea acestuia nu-l exonerează pe reclamant de sarcina probei pentru faptele pe care își întemeiază pretențiile. Cu toate acestea, există excepții atunci când lipsa obiecțiilor din partea pârâtului are drept rezultat pronunțarea de către judecător a unei hotărâri în favoarea pretențiilor reclamantului sau atunci când poate fi dispusă executarea în cazul în care nu se oferă niciun răspuns la plângere. Acest lucru se întâmplă, de exemplu, în procedurile de evacuare ca urmare a neplății, precum și în procedurile cu privire la cererile cu valoare redusă.

1.3 În ce măsură instanța trebuie să aibă certitudinea cu privire la un fapt pentru a-și întemeia hotărârea pe existența aceluia fapt?

Faptele invocate de părți în cererea introductivă și în memoriul în apărare trebuie să fie dovedite, iar instanța trebuie să efectueze propria evaluare pe baza împrejurărilor cauzei, ținând seama de toate probele obținute și de natura acestora (de exemplu, un document public nu are aceeași valoare ca o declarație a uneia dintre părți). Evaluarea elementelor de probă și motivele care stau la baza concluziilor la care ajunge judecătorul trebuie să fie prezentate în hotărâre. Pe lângă probele directe, există, de asemenea, probe indirecte, ceea ce înseamnă că, odată ce un fapt a fost recunoscut sau pe deplin dovedit, instanța poate considera că un alt fapt este adevărat cu condiția să existe o legătură directă și exactă între cele două fapte. Instanța trebuie să precizeze în decizie raționamentul pe care l-a aplicat pentru a ajunge de la faptul dovedit la faptul prezumat.

2 Strângerea probelor

2.1 Pentru strângerea probelor este întotdeauna necesar ca una dintre părți să facă o cerere în acest sens sau în anumite cazuri judecătorul poate dispune, de asemenea, din proprie inițiativă, strângerea de probe?

Pe baza principiului conform căruia instanța trebuie să se pronunțe numai cu privire la aspectele cu care a fost sesizată (*principio dispositivo*), care reglementează procedurile civile, părțile trebuie să propună instanței elementele de probă pe care intenționează să le prezinte în cursul procedurii. Cu toate acestea, instanța poate hotărî din proprie inițiativă că anumite elemente de probă pot fi obținute doar în cazurile prevăzute de lege. Astfel, în cursul audierii preliminare în procedura civilă de drept comun, dacă judecătorul consideră că elementele de probă propuse de părți nu sunt suficiente pentru a clarifica faptele în litigiu, acesta poate să informeze părțile despre faptul care ar putea fi afectat de insuficiența elementelor de probă și să indice, de asemenea, probele pe care părțile le pot prezenta.

În cadrul procedurilor referitoare la capacitatea juridică a persoanelor, filiație, căsătorie și minori, judecătorul poate, indiferent de probele pe care părțile sau parchetul le solicită, să obțină toate probele pe care le consideră

necesare pentru a se pronunța în cauză, în funcție de tipul de procedură.

2.2 În cazul în care cererea uneia dintre părți cu privire la strângerea de probe este aprobată, care sunt etapele următoare?

În procedurile orale (creanțe de până la 6 000 EUR sau anumite chestiuni, cum ar fi evacuările), ulterior propunerii și admiterii probelor în cursul audierii, judecătorul va proceda la obținerea probelor în cadrul procedurii propriu-zise.

În procedurile ordinare (creanțe în valoare de peste 6 000 EUR sau anumite chestiuni, cum ar fi drepturile fundamentale), ulterior admiterii probelor în cadrul audierii preliminare (în care sunt soluționate, de asemenea, aspectele procedurale), este stabilită o dată pentru procedură, iar obținerea probelor este amânată până la data respectivă. Părțile sunt citate să facă declarații, martorii pe care părțile nu au putut să îi aducă în instanță sunt citați, experții sunt citați atunci când părțile doresc să obțină clarificări sau explicații privind avizele emise și sunt contactate instituțiile care dețin documentele pe care părțile nu au putut să le includă în cerere și în memoriul în apărare, cu condiția ca părțile să fi indicat arhivele unde se află documentele. Orice element de probă care nu este necesar să fie obținut în cursul procedurii (cum ar fi deplasări în anumite locuri) este obținut înainte de procedură. În cazul în care singurele elemente de probă admise în audierea preliminară sunt înscrisuri, iar acestea nu au fost contestate, sau atunci când este prezentat un raport de expertiză și niciuna dintre părți nu a solicitat prezența expertului la audierea preliminară, instanța va pronunța o hotărâre în urma audierii preliminare, fără a trebui să stabilească o dată pentru procedură.

Regula generală este aceea că probele sunt obținute de același judecător sau aceeași instanță care instrumentează cauza, inclusiv atunci când martorul nu locuiește în localitatea respectivă și trebuie să se deplaseze la sediul instanței în ziua când este citat (cu dreptul de a solicita o compensație corespunzătoare de la partea care l-a propus, în cuantumul stabilit de grefa instanței și fără a aduce atingere dreptului ulterior al părții respective de a le solicita de la partea adversă în cazul în care acesteia i se acordă cheltuieli judiciare). Probele pot fi, de asemenea, obținute de instanța care audiază cauza prin videoconferință, care are loc cu sprijinul instanței de la locul unde este domiciliat martorul, partea sau expertul. Practica audierii încrucișate, prin videoconferință, a martorilor sau a experților care își au reședința în altă țară din UE este în conformitate cu [Regulamentul \(UE\) 2020/1783 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2020](#), iar în țările terțe, această practică este în conformitate cu [Legea privind cooperarea judiciară internațională](#) și cu convențiile sau tratatele existente.

Numai în cazuri excepționale, cum ar fi distanța semnificativă, poate fi solicitată asistență judiciară în vederea efectuării declarației la instanța din locul de reședință al martorului. În acest caz, se adresează o scrisoare de cerere celeilalte instanțe (la nivel național) sau este folosit un mecanism instituit prin normele privind cooperarea judiciară internațională, în funcție de locul unde urmează să fie efectuată declarația. În acest din urmă caz, părțile trebuie să predea în scris întrebările care trebuie adresate.

2.3 Care sunt situațiile în care instanța poate respinge cererea uneia dintre părți de strângere de probe?

Probele referitoare la fapte incontestabile sau probele care nu sunt relevante pentru obiectul procedurii nu vor fi admise, și nici probele care, în conformitate cu anumite norme și criterii rezonabile, nu vor contribui la clarificarea faptelor în litigiu. În niciun caz, instanța nu va admite nicio probă care este obținută în mod ilegal, care contravine drepturilor fundamentale sau care necesită sprijinul instanței pentru obținerea documentelor aflate la dispoziția părților.

În general, elementele de probă, altele decât documentele justificative, trebuie să fie propuse în cadrul procedurii orale sau în cadrul audierii preliminare. Probele propuse tardiv nu vor fi admise.

În cadrul procedurilor care implică capacitatea juridică, relațiile de familie și minorii, pot fi prezentate noi fapte după prezentarea cererii introductive și a memoriului în apărare, în special la instanța de al doilea grad de jurisdicție, atunci când se introduce o cale de atac împotriva hotărârii sau atunci când este contestată calea de atac. Noi elemente de probă pot fi propuse în astfel de cazuri, cu condiția ca să nu fi început termenul pentru emiterea hotărârii. În alte proceduri, atunci când perioada de depunere a argumentelor s-a încheiat și apare un nou fapt semnificativ, părțile pot aduce acest fapt la cunoștința instanței, în scris, și, de asemenea, pot să solicite obținerea de probe în cazul în care cealaltă parte nu recunoaște veridicitatea faptului.

2.4 Care sunt diferitele mijloace de probă?

Mijloacele de probă care pot fi utilizate în cadrul procedurilor sunt: audierea părților, documente publice, documente private, avize ale experților, cercetarea judiciară, audierea martorilor și mijloacele de reproducere de cuvinte, sunete și imagini, precum și instrumentele care permit stocarea, accesarea și reproducerea de cuvinte, date, cifre și operații matematice efectuate în scopuri contabile sau pentru alte scopuri care sunt relevante pentru procedură.

2.5 Care sunt metodele de obținere de probe de la martori? Acestea diferă de metodele folosite pentru obținerea de probe de la experții martori? Care sunt normele în ceea ce privește depunerea probelor scrise și avizele/rapoartele experților?

DEPOZIȚIILE MARTORILOR – nu este necesar să se menționeze martorii în cererea introductivă sau în memoriul în apărare, întrucât, în cadrul procedurii orale, fiecare parte trebuie să se prezinte la data indicată pentru audiere, împreună cu persoanele care urmează să depună mărturie în cadrul procedurilor. Părțile trebuie să solicite instanței să citeze martorii pe care acestea nu au fost în măsură să-i aducă în instanță, obligându-i să se prezinte în termen de trei zile de la primirea citației. În procedura ordinară, martorii sunt identificați în cadrul audierii preliminare, în care, pe lângă aspectele procedurale, sunt stabilite faptele în litigiu din speță, precum și elementele de probă aferente propuse și admise.

Mărturiile martorilor sunt întotdeauna orale și sunt depuse în ziua procedurii (precum și clarificările considerate necesare care urmează să fie solicitate din partea experților). Cu toate acestea, există o excepție de la această regulă privind audierea martorilor: atunci când este necesar ca persoanele juridice sau entitățile publice să furnizeze informații privind faptele importante din procedură, însă nu este necesar să se audieze persoane fizice în mod individual. În acest caz, în locul unei declarații orale, este transmisă entității o listă cu întrebările la care părțile doresc să obțină un răspuns și pe care judecătorul le consideră pertinente. Răspunsul este prezentat în scris.

MĂRTURII ALE EXPERȚILOR: avizele experților sunt întotdeauna prezentate în scris. După prezentarea acestora și după citirea celor ale celeilalte părți, părțile trebuie să decidă dacă este necesar ca expertul să se prezinte în cadrul procedurii pentru a oferi eventualele clarificări sau explicații care ar putea fi necesare.

În cazul în care părțile doresc să facă uz de mărturia expertului, avizul expertului pe care părțile își întemeiază pretențiile trebuie să fie prezentat, cu excepția cazului în care acest lucru nu este posibil, caz în care acestea trebuie să indice avizele pe care intenționează să le utilizeze. În plus, acestea trebuie să prezinte avizele de îndată ce sunt disponibile și, în orice caz, cu cinci zile înainte de începerea audierii preliminare în cadrul procedurii ordinare sau cu cinci zile înainte de audierea în cadrul procedurii orale. Cu toate acestea, părțile pot solicita numirea unui expert în momentul depunerii cererii introductive sau a memoriului în apărare, caz în care avizul este emis ulterior (de regulă, în perioada cuprinsă între audierea preliminară și procedură, însă cu suficient timp înainte pentru ca părțile să îl poată studia înainte de audiere).

O persoană intermediară între martor și expert este martorul expert, care este un martor capabil să furnizeze informații cu privire la chestiuni tehnice referitoare la procedură. În mod normal, martorii experți sunt autorii rapoartelor prezentate împreună cu cererea introductivă sau cu memoriul în apărare ca probe cu înscrisuri și nu ca mărturii ale experților.

2.6 Unele mijloace de probă au o forță probantă mai mare decât celelalte?

Da. Documentele publice oferă proba deplină a faptului, a actului sau a stării de fapt pe care acestea le descriu, precum și a datei la care au fost întocmite documentele și a identității notarilor și a persoanelor implicate în întocmirea acestora. În cazul în care autenticitatea unui document oficial este contestată, acesta se verifică și se compară cu originalul, oriunde s-ar afla. Cu toate acestea, următoarele documente constituie probe juridice depline fără a fi necesară verificarea sau compararea, cu excepția cazului în care există probe care dovedesc contrariul sau o comparație a scrisului de mână, dacă este posibil: documentele publice vechi pentru care nu există un protocol notarial și oricare document al cărui original lipsește sau pentru care nu există nicio înregistrare în scopul verificării sau comparării.

Documentele private constituie, de asemenea, probe depline în cadrul procedurilor atunci când acestea nu sunt contestate de partea pentru care acestea sunt prejudiciabile. În cazul în care un document privat este contestat,

partea care l-a prezentat poate să solicite o comparare a scrisului de mână sau oricare alte mijloace de probă care să verifice autenticitatea acestuia. În cazul în care nu este posibil să se facă dovada autenticității documentului privat, acesta va fi evaluat în conformitate cu normele criticii pertinente, care sunt respectate, de asemenea, în evaluarea celorlalte probe obținute. În cazul în care, ca urmare a unei contestații, se dovedește că documentul este autentic, partea care l-a contestat poate fi obligată să suporte nu doar costurile implicate, ci și o amendă.

În sfârșit, în cazul în care celelalte elemente de probă nu demonstrează altfel, hotărârea va considera adevărate orice fapte pe care o parte le-a recunoscut ca atare în declarația sa dacă partea respectivă a participat personal la acestea și stabilirea lor ca fiind adevărate este pe deplin prejudiciabilă pentru aceasta.

2.7 Pentru dovedirea anumitor fapte, sunt obligatorii anumite tipuri de probă?

În principiu, nu există nicio regulă care să indice elementele de probă care trebuie utilizate pentru a dovedi anumite fapte, însă este logic ca, de exemplu, în cazul unei cereri privind o anumită sumă de bani care decurge din relațiile comerciale dintre părți, existența sau achitarea creanței să fie determinate, în principiu, cu ajutorul unor înscrisuri.

Mărturiile experților se impun atunci când sunt necesare cunoștințe științifice, artistice, tehnice sau practice pentru evaluarea faptelor sau a împrejurărilor care sunt relevante pentru chestiunea în cauză sau pentru a obține o mai mare certitudine cu privire la acestea.

2.8 Martorii au prin lege obligația de a depune mărturie?

Martorii care sunt citați sunt obligați să se înfățișeze la procedura sau la audierea indicată. În cazul în care nu fac acest lucru, aceștia sunt obligați să plătească o amendă cuprinsă între 180 EUR și 600 EUR, sub rezerva unei perioade de cinci zile pe parcursul căreia pot fi audiați. În cazul în care martorul nu se prezintă atunci când este citat pentru a doua oară, sancțiunea nu mai este doar o amendă: martorul se face vinovat de sfidarea instanței, fiind avertizați de la bun început în această privință.

2.9 În ce cazuri poate un martor refuza să depună mărturie?

Principiul general care obligă martorii să depună mărturie nu se aplică martorilor care, din cauza statutului sau a profesiei lor, au obligația de a păstra secrete faptele cu privire la care sunt interogați, caz în care aceștia trebuie să menționeze acest lucru, prezentând motivele, iar instanța, luând în considerare motivele pentru refuzul de a depune mărturie, va decide cum se va proceda în ceea ce privește audierea lor și poate să îi exonereze de obligația de a răspunde. În cazul în care martorul este exonerat de obligația de a răspunde, acest lucru trebuie să fie înregistrat.

În cazul în care martorul afirmă că faptele cu privire la care acesta este interogat se referă la un aspect care a fost declarat sau clasificat legal ca fiind confidențial, instanța va putea, în cazurile în care consideră că acest lucru este necesar în interesul administrării justiției, să solicite organismului competent, din proprie inițiativă, un document oficial care să ateste acest lucru. După ce instanța a verificat că afirmația privind confidențialitatea este corectă, aceasta va dispune ca documentul să fie înregistrat, inclusiv chestiunile care intră sub incidența secretului oficial.

În plus, înainte de declarațiile lor, martorii trebuie să fie chestionați de către instanță în ceea ce privește situația lor personală (legături de rudenie sau de prietenie cu părțile sau de adversitate cu acestea, interesul personal în cauză etc.) și, având în vedere răspunsurile acestora, părțile pot prezenta instanței observații privind imparțialitatea martorilor.

2.10 Persoana care refuză să depună mărturie poate fi sancționată sau obligată să depună mărturie?

Martorii sunt obligați să se înfățișeze dacă sunt citați de instanță și sunt obligați să depună un jurământ sau să se angajeze că vor spune adevărul, fiind avertizați cu privire la sancțiunile prevăzute pentru infracțiunea de mărturie mincinoasă în cadrul unei proceduri civile. Martorii sunt obligați să depună mărturie în modul prevăzut la articolul 366 din Codul de procedură civilă. În cazul în care un martor refuză să depună mărturie, acesta ar putea fi pasibil de sfidarea instanței și obligat la plata unei amenzi sau, în funcție de gravitate, refuzul ar putea

constitui în mod potențial o infracțiune.

2.11 Există persoane cărora nu li se poate cere să depună mărturie?

Oricine poate fi martor, cu excepția persoanelor definitiv private de capacitatea de judecată sau de utilizarea simțurilor acestora (văz, auz etc.) cu privire la fapte pe care acestea le-ar putea cunoaște doar utilizând aceste simțuri.

Minorii sub vârsta de paisprezece ani pot avea calitatea de martori în cazul în care, în opinia instanței, aceștia au nivelul necesar de maturitate pentru a ști și pentru a spune adevărul.

În conformitate cu legislația spaniolă, noțiunea tradițională de martor se referă la persoane fizice, însă acest fapt nu împiedică reprezentanții legali ai persoanelor juridice să se înfățișeze în calitate de martori pentru a furniza informații cu privire la faptele cu care sunt familiarizați datorită poziției lor. În cazul persoanelor juridice și al entităților publice, posibilitatea de a informa instanța în scris este prevăzută în mod expres, astfel cum s-a menționat deja (articolul 381 din Codul de procedură civilă).

2.12 Care este rolul judecătorului și al părților în audierea unui martor? În ce situații martorul poate fi audiat prin intermediul videoconferinței sau prin alte mijloace tehnice?

Întrebările care au fost admise de instanță sunt adresate direct de către avocații părților, începând cu partea care a propus martorul. După ce s-a răspuns la întrebările adresate de avocatul părții care a propus depozitia martorului respectiv, avocații oricăreia dintre celelalte părți pot să adreseze martorului oricare alte întrebări pe care aceștia le consideră utile pentru clarificarea faptelor. De asemenea, judecătorul poate interoga martorul pentru a obține clarificări și informații suplimentare.

Din proprie inițiativă sau la cererea oricăreia dintre părți, instanța poate permite unui martor care a făcut o declarație care contrazice în mod grav declarația unui alt martor sau a oricăreia dintre părțile audiate anterior să se confrunte cu martorul sau partea respectivă.

Martorul poate fi audiat prin videoconferință dacă se solicită acest lucru și instanța este de acord. Se va recurge la aceasta atunci când declarația prin videoconferință este modalitatea cea mai potrivită și proporțională de obținere a probelor având în vedere împrejurările implicate (în principal, distanța semnificativă între reședința martorului și sediul instanței), garantând întotdeauna principiul contradictorialității și dreptul la apărare al părților. Practica audierii încrucișate, prin videoconferință, a martorilor care își au reședința în altă țară din UE este, de asemenea, în conformitate cu [Regulamentul \(UE\) 2020/1783 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2020](#), iar în țările terțe, această practică este în conformitate cu [Legea privind cooperarea judiciară internațională](#) și cu convențiile sau tratatele existente.

3 Evaluarea probelor

Aceasta este activitatea prin care judecătorul determină eficacitatea elementelor de probă luate în ansamblu, în conformitate cu normele criticii pertinente. Cu toate acestea, astfel cum s-a indicat mai sus, există anumite tipuri de probe a căror evaluare este stabilită prin lege; de exemplu, în ceea ce privește documentele cu caracter public și privat și audierea părților, în unele cazuri.

3.1 Când probele nu au fost obținute legal de către una dintre părți, există restricții pentru instanță în ceea ce privește luarea în considerare a acestor probe în formularea hotărârii?

Elementele de probă care au fost obținute în mod ilegal nu pot fi admise. În plus, probele obținute în mod direct sau indirect prin încălcarea drepturilor sau a libertăților fundamentale nu produc efecte. Prin urmare, aceste probe vor fi ignorate de către instanță în momentul pronunțării hotărârii cu privire la cauză.

În cazul în care una dintre părți consideră că drepturile fundamentale au fost încălcate în momentul obținerii sau al descoperirii oricăror probe care au fost admise, aceasta trebuie să declare imediat acest lucru, notificând celelalte părți, după caz. Ulterior, judecătorul va decide cu privire la legalitatea acestor probe.

În cazul în care judecătorul consideră că un drept fundamental a fost încălcat în momentul obținerii probelor, acesta va respinge probele *ex officio*.

Acest aspect, care poate fi invocat, de asemenea, din oficiu de către instanță, va fi soluționat în cadrul procedurii sau, în cazul procedurii orale, la începutul audierii, înainte de a începe obținerea probelor.

3.2 În calitate de parte într-o cauză, propria mea declarație va conta ca probă?

În cazul în care o parte este chemată să depună mărturie de către cealaltă parte, evaluarea declarației acesteia va depinde de conținutul răspunsurilor date. Astfel, în cazul în care celelalte elemente de probă nu demonstrează altfel, hotărârea va considera adevărate orice fapte pe care o parte le-a recunoscut ca atare dacă partea respectivă a participat personal la acestea, iar stabilirea lor ca fiind adevărate este pe deplin prejudiciabilă pentru aceasta. În toate celelalte privințe, instanța va evalua conținutul declarației în conformitate cu normele criticii pertinente.

De asemenea, instanța poate accepta ca adevărate fapte personale cu privire la părți dacă acestea nu se prezintă pentru a depune mărturie (după ce au fost citate și informate în mod corespunzător cu privire la efectele neprezentării lor) sau, deși se prezintă, refuză să depună mărturie sau oferă răspunsuri evazive, cu condiția ca acestea să fie fapte la care partea audiată a participat personal, iar stabilirea lor ca fiind adevărate ar fi integral sau parțial de natură să-i producă un prejudiciu. În plus, oricare parte care nu se înfățișează este pasibilă de o amendă cuprinsă între 180 EUR și 600 EUR.

4 În conformitate cu articolul 2 alineatul (1) din Regulamentul privind obținerea de probe, acest stat membru a specificat alte autorități care sunt competente să obțină probe în scopul procedurilor judiciare în materie civilă sau comercială în temeiul regulamentului? În caz afirmativ, în cadrul căror proceduri au competența de a obține probe? Acestea pot doar solicita obținerea de probe sau pot și să contribuie la obținerea de probe pe baza unei cereri din partea unui alt stat membru? A se vedea, de asemenea, notificarea în temeiul articolului 2 alineatul (1) din Regulamentul privind obținerea de probe

Spania nu a specificat alte autorități care sunt în măsură să obțină probe în scopul procedurilor judiciare. Aceasta este o funcție rezervată instanțelor spaniole.

Ultima actualizare: 23/12/2025

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.